

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 16. март 2012. године

Предмет бр. 40/10

Весна БОЈКОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 16. марта 2012. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег

г. Пола ЛЕМЕНСА

гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложу сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 30. марта 2010. године и уписана је истог дана.
2. Дана 23. фебруара 2011. године, као одговор на захтев Комисије, жалилац је доставила додатне информације у вези са својим радним односом.
3. На захтев Комисије, жалилац је доставила додатна разјашњења 10. новембра 2011 године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

4. Жалилац је бивша становница Косова са тренутним пребивалиштем на територији Србије. Она наводи да је у јуну 1999. године морала да напусти Косово из безбедносних разлога. Након свог одласка, она није могла да одлази на своје радно место у предшколској установи „Ђурђевак“, владиној образовној институцији у Приштини, где је радила као главни рачуновођа од 1. новембра 1996. године.
5. Жалилац разјашњава да, без обзира на чињеницу да као расељено лице она није у могућности да активно обавља своје дужности, Република Србија јој ипак исплаћује минималну зараду. Међутим, та зарада је значајно мања од оне коју би примала на свом радном месту да је у могућности да на њега одлази.
6. Жалилац такође наводи да се 2007. године обратила Косовској повереничкој агенцији (КПА) са захтевом да буде укључена на списак радника који су стекли право да добију део прихода од приватизације предузећа „Косоводрво“, у коме је радила од 1. јуна 1981. до 4. јуна 1991. године и „Напредак“, у коме је радила од 1. јуна 1992. до 31. октобра 1996. године. Она тврди да од КПА није добила никакав одговор у вези са тим предметом.

III. ЖАЛБА

7. Жалилац се жали на чињеницу да је отпуштена са свог радног места. Такође се жали на губитак прихода, будући да је накнада плате коју сада прима значајно мања од плате коју би примала на свом радном месту. Она се такође жали на изостанак активности КПА у вези са њеним захтевом за део прихода од приватизације предузећа „Напредак“ и „Косоводрво“.
8. Она се генерално позива на Универзалну декларацију о људским правима и Међународну конвенцију о економским, социјалним и културним правима. Комисија је мишљења да се у погледу последње две притужбе може сматрати да се жалилац позива на повреду свог права на имовину загарантованог чланом 1 Протокола бр. 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП).

IV. ПРАВО

9. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

A. Жалба у вези са отпуштањем са радног места

10. Комисија подсећа да, сходно члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има надлежност једино над „жалбама које се односе на наводна кршења људских права до којих је дошло 23. априла 2005. године или касније или су произашла из чињеница насталих пре овог датума, при чему су поменуте чињенице проузроковале континуирано кршење људских права“.

11. Комисија сматра да је отпуштање жалиоца са посла био тренутан чин из ког не проистичу било какве могуће континуиране ситуације (видети случај *Јовановић*, бр. 59109/00, одлука Европског суда за људска права (ЕСЉП) од 28. фебруара 2002; случај *Новокмет*, бр. 51/10, одлука Саветодавне комисије за људска права (ХРАП) од 13. априла 2011, §§ 5-8).
12. Комисија напомиње да је до отпуштања дошло 1999. године. Следи да овај део жалбе лежи ван надлежности Комисије *ratione temporis*.

В. Жалба у вези са губитком прихода

13. Према члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, Комисија има надлежност над жалбама које се односе на наводна кршења људских права од стране УНМИК-а.
14. Утолико што се жалба односи на губитак прихода, Комисија напомиње да је предмет ове жалбе одлука која се искључиво приписује органима Републике Србије. Предмет жалбе ни на који начин не укључује одговорност УНМИК-а (видети случај *Хасанај*, бр. 67/10, одлука ХРАП од 15. августа 2011, §§ 8-9).
15. Следи да овај део жалбе лежи ван оквира правне надлежности Комисије *ratione personae*.

С. Жалба у вези са уделима у приватизацији

16. Што се тиче жалбе у вези са уделима у приватизацији предузећа „Напредак“ и „Косоводрво“, Комисија напомиње да су права запослених на добијање удела у приватизацији предузећа уређена Уредбом УНМИК-а бр. 2003/13 од 9. маја 2003. године о промени права употребе непокретне имовине у друштвеној својини.
17. Чланом 10.1 Уредбе УНМИК-а бр. 2003/13 предвиђено је да „запослени који су стекли право на удео“ имају право да добију 20 посто прихода од продаје акција приватизованог предузећа, док је у члану 10.4 објашњено да, да би се сматрало да је стекао право на удео, запослени мора бити „пријављен као запослени ... у време приватизације“ и за њега/њу треба бити утврђено да се налазио/ла на платном списку приватизованог предузећа „најмање три године.“ Такође, у члану 10.4 Уредбе УНМИК-а бр. 2003/13 наведено је да запослени који тврде да би били пријављени као запослени и да би били запослени „да нису били жртве дискриминације“, могу поднети жалбу Посебној комори Врховног суда Косова за питања која се односе на Косовску повереничку агенцију.
18. Комисија напомиње да се жалилац може жалити на повреду члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП само утолико што се оспорени поступци или пропусти односе на његову или њену „имовину“ у смислу ове одредбе. „Имовина“ се може односити било на „постојећу имовину“ (видети случај *Ван дер Мусел /Van der Mussele/* против Белгије, пресуда ЕСЉП од 23. новембра 1983, Публикације суда, Серија А, бр. 70, стр. 23, § 48) или средства, укључујући потраживања, за која жалилац може тврдити да има бар „легитимно очекивање“ да ће за њих добити ефикасно уживање права власништва (видети случај *Пресос Компанија Навиера С.А. /Pressos Compania Naviera S.A./* и остали против Белгије, пресуда ЕСЉП од 20. новембра 1995. године, Публикације

суда, Серија А, бр. 332, стр. 21, § 31; случај *Конецки против Словачке*, пресуда ЕСЈП (Велико веће) бр. 44912/98 од 28. септембра 2004, § 35, ЕКЈП, 2004-IX).

19. Комисија напомиње да се из документације достављене од стране жалиоца јасно види да је њен радни однос у наведеним предузећима престао много пре него што је УНМИК успоставио КПА, 2002. године, и чак много раније него што је започела приватизација и једног и другог предузећа. Поред тога, она се не жали на то да је њен радни однос у тим предузећима био прекинут као резултат дискриминације. Жалба стога није испунила прописе утврђене Уредбом УНМИК-а бр. 2003/13 за потраживање дела прихода од приватизације предузећа „Напредак“ и „Косоводрво“. Комисија стога закључује да жалилац није имала „леgitимно очекивање“ да ће њено потраживање бити прихваћено.
20. Следи да овај део жалбе није у сагласности *ratione materiae* са чланом 1 Протокола бр. 1 ЕКЈП, те стога мора бити проглашен неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ НЕПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући